

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Flanderové, Ph.D., a soudců JUDr. Marie Rudolfové a Mgr. Tomáše Lisa ve věci

žalobkyně: **AGROCON Kájov s.r.o.**, IČO 60827548
sídlem Křenov 1, 382 21 Kájov
zastoupená advokátem JUDr. Bohuslavem Petrem
sídlem Luční 901, 373 41 Hluboká nad Vltavou

proti
žalovanému: **Myslivecký spolek Kájov**, IČO 08268045
sídlem Kladné 14, 382 21 Kájov
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr.
sídlem Dominikánské nám. 656/2, 602 00 Brno

o zaplacení 581 500 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně do rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 11.7.2023, č. j. 9 C 107/2021-250

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 31 605 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., se sídlem v Brně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala zaplacení částky 581 500 Kč s příslušenstvím a úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 11.1.2021 do zaplacení. Provozuje zemědělskou činnost mimo jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

v katastru obce Křenov u Kájova a Novosedly u Kájova, kde jí v roce 2020 (konkrétně na půdních blocích č. [REDACTED], č. [REDACTED] a č. [REDACTED] osetých kukuřicí) vznikla škoda odpovídající žalované částce, a to v důsledku činnosti žalovaného provozující myslivost ve smyslu § 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen zákon o myslivosti). Předmětné půdní bloky jsou součástí honitby užívané žalovaným. V měsíci červenci 2020 zaznamenala žalobkyně škody na porostech kukuřice a o jejich vzniku jednala se žalovaným v průběhu celého zemědělského roku až do sklizně kukuřice ukončené k 31.11.2020. Na základě odborného vyjádření znalce Ing. et. Ing. Jiřího Mosteckého, CSc. vyčíslila škodu způsobenou lesní zvěří dne 9.12.2020 částkou 581 500 Kč. V doplnění žaloby po poučení soudu žalobkyně popsala, kdy a kde mělo dojít k poškození porostu a jakým způsobem o tom vyrozuměla žalovaného.

2. Žalovaný se žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Učinil nesporným, že je uživatelem honitby Kájov a že žalobkyně na pozemcích honitby v roce 2020 zemědělsky hospodařila. Zpochybnil, zda některé pozemky tvořící půdní bloky označené v žalobě spadají do jím užívané honitby, neboť byly prohlášeny za nehonební a vztahuje se na ně výluka podle § 54 odst. 1 zákona o myslivosti a zpochybnil i to, zda má žalobkyně k užívání všech honebních pozemků právní titul. Žalovaný připouštěl, že v roce 2020 proběhlo několik jednání týkajících se škody způsobené zvěří na různých zemědělských plodinách pěstovaných žalobkyní, jejichž účelem bylo prezentovat postupy žalovaného k minimalizaci rizika vzniku škody, šlo o snahu řešit působení zvěře dohodou, když motivem smírných návrhů žalovaného byl zájem o zachování korektních vztahů, aniž by se zabýval žalovaný otázkou, zdali je vůbec nárok žalobce na náhradu škody ve smyslu § 52 a § 55 zákona o myslivosti dán. Důrazně popíral, že by postupem podle § 55 odst. 1 zákona o myslivosti byla ze strany žalobkyně notifikována škoda vzniklá na porostech kukuřice v období, které je předmětem žaloby. Ze žaloby podle žalovaného ani po doplnění nevyplyvá, v kterých konkrétních dnech došlo k jednotlivému škodlivému působení zvěře a žalobkyně nanejvýš specifikovala den, kdy vznik škody zaznamenala a jelikož mu nebyla řádně notifikována tvrzená vzniklá škoda, došlo k prekluzi tvrzeného nároku žalobkyně podle § 55 odst. 4 zákona o myslivosti. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobkyně nepřijala žádná opatření ve smyslu § 53 zákona o myslivosti na ochranu porostů.
3. Okresní soud v Českém Krumlově rozsudkem ze dne 19.10.2021, č. j. 9 C 107/2021-140 žalobu zamítl s odůvodněním, že nedošlo k řádnému uplatnění nároku podle § 55 zákona o myslivosti.
4. Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl o odvolání žalobkyně do rozsudku soudu prvního stupně č. j. 9 C 107/2021-140 ze dne 19.10.2021 usnesením ze dne 27.4.2022, č. j. 7 Co 7/2022-200 tak, že rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud prvního stupně se soustředil pouze na listinné důkazy k prokázání notifikace škody a jejich hodnocení ve smyslu § 132 o.s.ř. Žalobkyni nepoučil, že nabízené důkazy nepostačují k tomu, aby prokázala svá tvrzení o obsahu a včasnosti notifikace postupně narůstající škody. K nápravě pochybení soudu prvního stupně přistoupil odvolací soud při ústním jednání 16.3.2022 včetně poučení o následcích nedoplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů spočívající v možném neúspěchu žaloby (§ 118 odst. 1 a 3 o.s.ř.). Žalobkyně ve stanovené lhůtě doplnila skutková tvrzení a navrhla důkazy, jelikož se jednalo převážně o neprovedené důkazy, s odkazem na § 213 odst. 4 o.s.ř. přesahoval rozsah dokazování možnosti odvolacího soudu. Po zrušení rozhodnutí a vrácení věci (§ 219a odst. 2 o.s.ř.) bylo soudu prvního stupně uloženo vyslechnout navržené svědky, kteří se měli účastnit zejména jednání dne 18.7.2020 a navazujících jednání a vyhodnotit jejich výpovědi spolu s obsahem a smyslem provedených listinných důkazů za užití § 555 a § 556 o.z. a znovu posoudit, zda žalobkyně prokázala vznik škody a uplatnění její náhrady včas s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek NS 25 Cdo 346/212 ze dne 28.3.2013).
5. Po doplnění dokazování o výsledky navržených svědků a o listinné důkazy Okresní soud v Českém Krumlově (dále jen soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 11.7.2023, č. j. 9 C 107/2021-250 (dále jen napadené rozhodnutí) žalobu o zaplacení částky 581 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 11.1.2021 do zaplacení zamítl (výrok I.). Žalobkyni pak stanovil povinnost zaplatit

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

žalovanému na náhradě nákladů řízení 202 663,33 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce (výrok II.). V odůvodnění napadeného rozhodnutí soud prvního stupně zohlednil doplnění skutkových tvrzení žalobkyně o tom, kdy byla zjištěna škoda na plodinách, kdy byla podle žalobkyně notifikována vůči žalovanému a jakým způsobem (odstavec 11 – 19 napadeného rozhodnutí), zohlednil nově provedené listinné důkazy k těmto tvrzením (odstavec 21 – 28 napadeného rozhodnutí), a k proběhlým jednáním mezi účastníky vyslechl svědky ([redacted], [redacted], [redacted] - odst. 29 – 33 napadeného rozhodnutí) včetně výslechu jednatele žalobkyně [redacted] (odst. 34 napadeného rozhodnutí). Provedl jejich zhodnocení a zhodnocení všech dalších důkazů (odst. 35 – 48 napadeného rozhodnutí) a dospěl ke skutkovému závěru, že ani po doplnění dokazování žalobkyně, jako oprávněná k podání žaloby ve smyslu § 52 odst. 1 zákona o myslivosti neprokázala, že by listiny ve spojení s výslechy svědků prokázaly, že žalovanému sdělila, kdy, kde a v jakém rozsahu škoda vznikla, a že zároveň uplatnila nárok na její náhradu. Při osobních jednáních byly předávány informace o tom, že škody vznikají a žalobkyně se prostřednictvím jednatele [redacted] pokoušela o dohodu i o shodu na opatřeních, jak škodám předcházet. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu pak skutková zjištění soud prvního stupně vyhodnotil tak, že žalobkyně neuplatnila nárok na náhradu škody řádně a ve lhůtách předpokládaných § 55 zákona o myslivosti (odst. 49 – 51 napadeného rozhodnutí). S ohledem na učiněné skutkové a právní závěry vyhodnotil soud prvního stupně výslechy dalších svědků (Ing. Jakeš, Ing. Mostecký) jako nadbytečné, neboť jejich výslechy se měly vztahovat k prováděnému odstřelu zvěře v roce 2019 až 2021 a pro učiněné závěry bylo nadbytečné posuzovat provedení opatření na ochranu před škodami způsobenými zvěří ve smyslu § 53 zákona o myslivosti (odst. 52 napadeného rozhodnutí). Úspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o.s.ř. před soudy obou stupňů (odst. 54 napadeného rozhodnutí).

6. Proti napadenému rozhodnutí soudu prvního stupně se odvolala žalobkyně, a to proti zamítnutí žaloby (výrok I.) a rovněž proti výroku o nákladech řízení (výrok II.). Odvolací důvody spatřovala žalobkyně v § 205 odst. 2 písm. b), d), e) a g) o.s.ř., když za hlavní důvod označila nesprávné hodnocení důkazu prvoinstančním soudem a neprovedením důkazu výslechem soudního znalce Ing. et. Ing. Jiřího Mosteckého, CSc. I když byly provedeny důkazy výslechem svědků k jednotlivým jednáním o škodách soud prvního stupně k nim nepřihlédl a fakticky se nadále omezil na formální hodnocení listin. Podle žalobkyně byla provedenými důkazy dostatečně prokázána vůle žalobkyně škodu uplatnit a žalovaného škodu uhradit o čem svědčí dohoda o ocenění škody v době před sklizní kukuřice, kdy byla škoda ze strany žalovaného oceněna znalcem Ing. Jakešem na částku 105 470 Kč dne 22.10.2020. V předchozím období byli účastníci nepřetržitě kontaktováni o účasti jednání o škodách (4.9. – 22.10.2020). Den vzniku škody byl podle žalobkyně konkrétně označen v dopisech žalobkyně ze 7.9.2020, 9.9.2020, 5.10.2020, 21.9.2020, stejně i 4.9., kdy proběhlo jednání a významné škody od 4.9. do 8.9. notifikovala dopisem z 9.9.2020. Obdobně škoda vzniklá 29.9.2020 až do 4.10.2020 byla osobně projednána a oznámena písemně 5.10.2020. K písemné notifikaci škody z 18.10.2020 došlo 21.10.2020, kdy na místě vzniku škody byl přítomen Ing. Jakeš, znalec se zástupci žalovaného. Splnění notifikační povinnosti u škod vzniklých od 18.9. do 20.9.2020 vyplývá z písemného oznámení z 21.9.2020. Škody vzniklé v listopadu od 5. do 9.11. byly oznámeny při ústním jednání účastníků 20.11.2020, kdy byl pořízen i zápis. Žalobkyně prokázala, že žalovaný měl dostatečnou vědomost o polích osetých kukuřicí, znal je i pod místním označením i číselným označením bloků, když zástupce žalovaného osetá pole procházel se znalcem Ing. Jakešem, který ve svém posudku pozemky čísla půdních bloků označil a nelze proto přijmout závěr okresního soudu, že bylo jednání žalobkyně v označení místa neurčitě. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem soudu prvního stupně o nesplnění notifikační povinnosti z důvodu neuvedení rozsahu škody, když strany se prokazatelně dohodly na tom, že rozsah škody vyčíslí soudní znalci a pokud žalobkyně oznámila, že škoda narůstá, dostatečně splnila povinnost oznámit rozsah škody ve spojení s dodatečným oznámením o rozsahu škody na zemědělské plodině

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

vyčísitelné teprve v době sklizně ve smyslu § 55 odst. 2 zákona o myslivosti. Závěr soudu prvního stupně o tom, že jednání účastníků vedla jen k prevenci škod a nebyla dostatečně určitá co do vůle škodu uhradit, neodpovídají výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří shodně vypovídali o způsobu oznámení i ocenění vzniklé škody. Vůle škodu popírat se objevuje až po jejím vyčíslení, což je nepoctivé jednání. Závěr soudu, že vůle žalobkyně směřovala jen k jednání o zamezení škod je nesprávný a neodpovídá tomu, co bylo v řízení prokázáno. Žalovaná zdůraznila, že jako zemědělský podnikatel vyložila v roce 2020 nemalé úsilí a náklady při znalosti právní úpravy zákona o myslivosti, uplatila a s využitím soudního znalce vyčísila škodu na zemědělských plodinách. Pokud by byl nárok žalobkyně objektivně neprokazatelný vzhledem k obsahu a formě jednotlivých oznámení škod a tento nedostatek by nebylo možné zhojit ani výkladem právního jednání, neměla by být žalobkyně podle § 150 o.s.ř. zavázána k náhradě nákladů řízení ve výši 202 663,33 Kč, jak byly tyto náklady vyčísleny soudem prvního stupně. Žalobkyně proto navrhla podle § 219a odst. 2 o.s.ř. zrušení napadeného rozhodnutí.

7. Žalovaný ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení. Ztotožnil se se skutkovými zjištěními nalézacího soudu i s jeho právními závěry. V žalobě spojovala žalobkyně uplatnění nároku škody způsobenou zvěří „zaznamenanou v měsíci červenci 2020“ a až do vydání prvního rozsudku nalézacího soudu dne 19.10.2021 tvrdila, že všechny škody byly notifikovány písemně, tuto verzi opustila v průběhu odvolacího řízení s tím, že škoda na porostech kukuřice vznikla i v následujících dnech (19.8.2020, 4.9.2020, 5.9.2020 až 8.9.2020, 18.9. až 20.9.2020, 29.9.2020, 30.9. a 4.10.2020, 8.10.2020, 5.11. až 9.11.2020 a 20.11.2020) s tím, že k notifikaci škod mělo dojít ústně. Podle žalovaného se jedná o smyšlenou konstrukci v reakci na procesní vývoj, zejména na obsah repliky z 25.4.2022. Tvrzená ústní notifikace nebyla prokázána ani výslechem svědků. Při jednání o předcházení vzniku škod se žalovaný se žalobkyní nikdy neshodl na tom, zda byl zjištěný stav porostů vyvolán škodlivým působením zvěře nebo agrotechnickými chybami a klimatickými vlivy a jedině z toho důvodu přistoupily obě strany k přizvání znalce. Při vzájemných jednáních vyjádření žalobkyně nepřesáhlo rámec obecného sdělení o tom, že zvěř působí škody a co s tím „páni myslivci hodláte dělat?“. Uplatnění nároku na náhradu škody při ústním jednání vyloučily i výpovědi svědků jednajících za žalovaného ([REDAKCE], [REDAKCE], nezávislý svědek [REDAKCE]), ale i svědci zastupující žalobkyni (svědek [REDAKCE] a [REDAKCE]). Za prokázané lze mít to, že na jednáních týkajících se škod způsobených zvěří žalovaný opakovaně prezentoval jím používané postupy k minimalizaci rizika vzniku škody zvěří a opakovaně navrhl uzavření dohody ohledně škod včetně škod na kukuřici. Smírné návrhy byly motivovány zájmem o zachování korektních vztahů. Zároveň žalovaný kategoricky odmítl, že by mezi žalobkyní a žalovaným došlo k uzavření dohody předpokládající odlišný postup uplatnění nároku na náhradu škody od ustanovení zákona o myslivosti, nadto ust. § 52 až § 55 zákona o myslivosti mají kogentní povahu a sjednání jiných pravidel s ohledem na prekluzivní lhůtu nepřipouští. Odkázal dále na judikaturu Nejvyššího soudu a rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci 8 Co 1421/2022 mezi týmiž účastníky, kde byl řešen nárok na náhradu škody zvěří, vycházející zčásti z těchto dokumentů a výsledků svědků ohledně rozdílné plodiny – ozimé pšenice a tritikále. Pokud by nedošlo k prekluzi nároku v důsledku neprovedené notifikace, zanikl by nejméně nárok na náhradu škody způsobenou zvěří v měsíci srpnu, září a říjnu 2020 marným uplynutím lhůty k podání žaloby podle § 55 odst. 3 zákona o myslivosti, neboť škoda vzniklá v těchto měsících byla označena až v doplnění žaloby žalobkyní ze dne 11.6.2021, když do té doby se domáhala náhrady škody, která měla vzniknout v měsíci červenci 2020. Žalovaný označil navrhovaný výslech znalce Ing. et Ing. Mosteckého, CSc. za nadbytečný a setrval na svých výhradách vůči jeho postupu při vyčíslení škod zahrnutých v odborném vyjádření z 9.12.2020. Žalobkyně podle žalovaného neunesla ani důkazní břemeno ohledně identifikace pozemků, na nichž mělo dojít ke vzniku škody. Žalovaný zopakoval i námitku ohledně nedodržení agrotechnických lhůt, což má důsledky obsažené v § 54 odst. 1 zákona o myslivosti a na tvrzení, že žalobkyně neprovedla v honitbě žádná opatření na ochranu

před škodami způsobenými zvěří ve smyslu § 53 zákona o myslivosti. V souladu s judikaturou Ústavního soudu pak zdůraznil, že myslivost není možné charakterizovat tak, jak uvádí žalobkyně, jako specifickou zájmovou činnost, neboť realizace myslivosti je v obecné rovině legitimním omezením vlastnického práva a jde o cílevědomou a regulovanou činnost k ochraně a rozvoji přírody.

8. V replice k vyjádření žalovaného k podanému odvolání žalobkyně zopakovala hlavní důvody podaného odvolání s důrazem na splnění podmínek užití § 150 o.s.ř. ohledně nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných, pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému. Tyto důvody žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný fakticky se žalobkyní jednal po celý zemědělský rok o škodách způsobených zvěří včetně relevantního období od okamžiku vzniku škod až do sklizně. Za dostačující s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu 25 Cdo 3967/2019-151 ze dne 26.11.2020 považuje i identifikace místa vzniku škody označením půdního bloku i datem, kdy škoda vznikla a klade otázku, do jaké míry je nutné povinnost stanovení rozsahu poškození ve smyslu § 55 odst. 2 zákona o myslivosti zachovat u každé události, a to zvláště při objektivní možnosti zjistit rozsah škody ve vzrostlém porostu, což by znamenalo prakticky co 14 dnů porost nalétávat dronem. Upozornila rovněž, že žalovaný spolek vykonává myslivost bez zápisu předmětu této své činnosti ve spolkovém rejstříku a na to, že iniciativa žalovaného vyvinutá proti osobě znalce Ing. et Ing. Mosteckého, CSc. vyústila v šetření orgánů činných v trestním řízení. Považuje za nešťastné, když znalec nedostal možnost před soudem obhájit svůj výpočet škody.
9. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací (§ 10 odst. 1) po zjištění, že přípustné odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě podle § 204 odst. 1 o.s.ř. a osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o.s.ř.) přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně v celém rozsahu podle § 212 a § 212a o.s.ř. při nařízeném soudním jednání.
10. Podle § 55 odst. 1 zákona o myslivosti nárok na náhradu škody způsobené zvěří musí poškozený u uživatele honitby uplatnit a) u škody na zemědělských pozemcích, polních plodinách a zemědělských porostech do 20 dnů ode dne, kdy škoda vznikla. Podle odstavce 2 současně s uplatněním nároku na náhradu škody způsobené zvěří vyčíslí poškozený výši škody. Na polních plodinách a zemědělských porostech, u nichž lze vyčíslit škodu teprve v době sklizně, jí poškozený vyčíslí do 15 dnů po provedené sklizni. Podle odstavce 3 poškozený a uživatel honitby se mají o náhradě škody způsobené zvěří dohodnout. Pokud uživatel honitby nenahradí škodu do 60 dnů ode dne, kdy poškozený uplatnil svůj nárok a vyčíslil výši škody nebo ve stejné lhůtě neuzavřel s poškozeným písemnou dohodu o náhradě této škody, může poškozený ve lhůtě tří měsíců uplatnit svůj nárok na náhradu škody u soudu. Podle odstavce 4 nárok na náhradu škody způsobené zvěří zaniká, nebyl-li poškozeným uplatněn ve lhůtách uvedených v odstavcích 1 až 3.
11. Podle § 555 o.z. právní jednání se posuzuje podle svého obsahu. Podle § 556 o.z., co je vyjádřeno slovy nebo jinak, vyloží se podle úmyslu jednajícího, byl-li takový úmysl druhé straně znám anebo musela-li o něm vědět. Nelze-li zjistit úmysl jednajícího, přisuzuje se projevu vůle význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen. Podle odstavce 2 při výkladu projevu vůle se přihlídně k praxi zavedené mezi stranami v právním styku k tomu, co právnímu jednání předcházelo i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají.
12. Po doplnění dokazování soudem prvního stupně v návaznosti na procesní poučení udělené krajským soudem při prvním odvolacím jednání a zhodnocení nových listinných důkazů a provedení výslechů svědků, statutárního zástupce žalobkyně [REDAKCE], jako účastníka řízení a po jejich vzájemném zhodnocení soudem prvního stupně, mohl z těchto skutkových závěrů vycházet i soud odvolací a lze zde na rozhodnutí soudu prvního stupně odkázat (viz odst. 5 shora). Odvolací soud stejně jako soud prvního stupně považuje provedenými důkazy za prokázané, že žalobkyně se žalovaným jednala o vznikajících škodách na porostech, o preventivních opatřeních, o tom, jak bude škoda nahrazena i jak bude vypočtena, ale základní

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

předpoklady pro to, aby mohla být žalobkyni náhrada škody způsobená zvěří na zemědělských porostech přiznána, tedy zjištění škody, včasné oznámení a její vyčíslení, prokázány nebyly, a to ani za pomoci pravidel výkladu právních jednání (§ 555 a § 556 o.z.). Z listinných důkazů ani výpovědí svědků nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně oznámila den vzniku škody, rozsah škody a to, že uplatňuje její náhradu. Takové závěry nelze spolehlivě učinit ani ze žádné listiny označené v odvolání žalobkyně (viz odst. 6 shora v návaznosti na odst. 21 -28, 35 – 42, 47, napadeného rozhodnutí) ani z výpovědí slyšených svědků a jednatele žalobkyně (viz odst. 29 – 34 napadeného rozhodnutí). Za důležitou podmínku pro vznik práva na náhradu škody je třeba považovat i vymezení rozsahu každého dílčího poškození porostu, zejména za situace, kdy je škoda vyčíslována až po sklizni a k poškození porostu může docházet i jinými způsoby, např. povětrnostními vlivy, ale i krádežemi. Jakkoliv není notifikační povinnost provozovatele zemědělské výroby formalizována, musí být notifikační povinnost splněna dostatečně určitým způsobem, neboť počátek běhu prekluzivní lhůty se odvíjí od objektivně dané okolnosti, kterou je zaznamenané škodlivé působení zvěře na pozemky či porosty, nikoliv od okamžiku, kdy poškozený skutečně nepříznivý následek zjistí (subjektivní prvek). Tento principiálně pak jistě platí jak v případech opakovaných zásahů, tak i v případech rozlehlejších pozemků, neboť rozsah a charakter zásahu i rozsáhlost území, které může být poškozeno, se v rámci tohoto typu zvláštní odpovědnosti za škodu vztahuje jak na vlastníka dotčených pozemků, tak na uživatele honitby (srov. rozsudek NS ze dne 28.8.2014, sp. zn. 25 Cdo 972/2012). Poměrně přísná notifikační povinnost odpovídá i absolutní odpovědnosti uživatele honitby. Zákonná úprava vychází z předpokladu, že vlastník obhospodařující zemědělský pozemek stav výpěstků průběžně sleduje a vyžaduje od něj, aby v relativně krátké prekluzivní lhůtě odpovědnou osobu na vzniklou škodu a svůj zájem požadovat její úhradu upozornil. Splnění této povinnosti slouží zejména k možnosti ověření mechanismu škodlivého působení zvěře a přistoupení eventuelně k preventivním opatřením, která by měla dalšímu vzniku škod zabránit. I v případě škody, kterou lze vyčíslit až době sklizně, spočívá uplatnění škody ve sdělení uživateli honitby, kde a v jakém rozsahu jsou plodiny a porosty působením zvěře poškozeny a že poškozený požaduje náhradu takto vzniklé škody. K vyčíslení výše této škody a předložení tohoto vyčíslení uživatele honitby je pak stanovena lhůta 15 dní od provedení sklizně (shodně Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 719/2008 /C 7218/). Jak bylo řečeno shora, těmto požadavkům na oznámení škody uživateli honitby žádný z pokusů žalobkyně v rozhodném období vymezeném žalobou neodpovídal. Z učiněných skutkových závěrů vyplývá, že žalobkyni uplatněný nárok na náhradu škody způsobené zvěří zanikl podle § 55 odst. 4 zákona o myslivosti, neboť se jí nepodařilo v předpokládané lhůtě § 55 odst. 1 písm. a) dostát její informační povinnosti vůči žalovanému, jakožto uživateli honitby, o tom, kdy, kde a v jakém rozsahu k poškození porostu kukuřice došlo. Postup soudu prvního stupně byl pak správný, když zamítl provedení dalších důkazů k prokázání výše způsobené škody a k provedení preventivních opatření proti škodám (výslech znalce Ing. et Ing. Mosteckého, CSc., znalce Ing. Jakeše). Odvolací soud proto rozhodnutí soudu prvního stupně ze všech uvedených důvodů podle § 219 o.s.ř. potvrdil jako věcně správné, a to jak ve věci samé, tak ohledně nákladů řízení. Žalobkyně podniká v oblasti zemědělské výroby. Posuzování škod způsobených zvěří podle zákona o myslivosti prošlo bohatou judikaturou Nejvyššího i Ústavního soudu. Obrana žalobkyně proti tomu, aby úspěšnému žalovanému platila náklady řízení, kterou odůvodňuje vlastními náklady vzniklými v souvislosti s uplatněním a vyčíslením škody, není okolností zvláštního zřetele hodnou, pro kterou by mohla být nepřiznána náhrada nákladů řízení úspěšnému žalovanému.

13. Podle § 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o.s.ř. byla úspěšnému žalovanému přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení tvoří odměna advokáta za 2 úkony právní pomoci podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen AT) z tarifní hodnoty 581 500 Kč za 2 úkony právní pomoci (vyjádření k odvolání a účast na odvolacím jednání dne 22.11.2023), dvakrát 10 660 Kč, celkem 21 320 Kč, 2 režijní paušály podle § 13 odst. 3 AT po 300 Kč, 600 Kč, cestovné z Brna do Českých Budějovic a zpět dvakrát 219 km dne 22.11.2023, automobilem RZ [REDAKCE] s průměrnou spotřebou nafty 4,80 l/100 km při základní náhradě 5,20 Kč/1 km

a ceně nafty podle vyhlášky č. 467/2022 Sb. ve znění vyhlášky č. 191/2023 Sb. účinné od 1.7.2023 ve výši 34,40 Kč/1 l (účtováno 44,10 Kč) činí cestovné 3 000 Kč ($438 \times 0,048 \times 34,40 + 438 \times 5,20$). Další položkou nákladů řízení je náhrada za promeškaný čas cestou k odvolacímu jednání v rozsahu 12 půlhodin po 100 Kč, což je 1 200 Kč. Advokát jako registrovaný plátce DPH má nárok na jeho úhradu ve výši 21 %, což představuje 5 485 Kč. Žalobkyni pak bylo uloženo zaplatit žalovanému celkovou částku nákladů řízení 31 605 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám zástupce žalovaného JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Podmínky pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému podle § 150 o.s.ř. v návaznosti na § 224 odst. 1 o.s.ř. nebyly splněny ani v odvolacím řízení (viz odst. 12 shora).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za splnění podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně u Okresního soudu v Českém Krumlově ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení.

České Budějovice 22. listopadu 2023

Mgr. Martina Flanderová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.